

ב"ה

פרשת ויק"פ – פרה

'שריפת' כתלי הגלות

מצינו במדרש^[1] בנוגע לארבעת הלשונות שנאמרו בפרה, "אדומה, תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא עליה עול"^[2], שהם כנגד ארבעת הגלויות של בני ישראל: "אדומה זו בבל וכו' אשר לא עליה עול זו אדום".

ואף שבפרשת פרה מדובר אודות שריפת הפרה, שהוא ענין שריפת הגלות - הרי ענין זה נעשה רק לבסוף, על ידי העבודה שלפני זה, ואילו עיקר תוכן הפרשה הוא בנוגע לפרטי הענינים שנעשים עם הפרה עצמה, שהם פרטי העבודה שנעשים בזמן הגלות.

ויש להוסיף - בדרך מאמר המוסגר: (אינני יודע אם שמו לב לכך, אבל) כאשר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר היה מדבר אודות היציאה מהגלות, היה משתמש בלשון של שריפת הגלות, שריפת כתלי הגלות וכו'^[3].

ולכאורה: הרי ישנם כמה וכמה לשונות בזה - יציאה מן הגלות, ביטול הגלות וכיוצא בזה, ולמה היה משתמש בלשון שריפה דוקא?

ובכן: כללות הביאור בזה הוא - לפי ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"^[4], וענין החטא בא מצד היצר הרע שנקרא בשם "חמץ"^[5], - שהרי החילוק היחידי שבין "חמץ" ל"מצה" (ששניהם עשויים מקמח ומים, ויש בהם אותה כמות של קמח ומים) הוא שהחמץ הוא בהתנשאות^[6]. וזהו גם ענין החטא, שבא מצד הישות והגאווה, כי, אילו היה בביטול, בודאי לא היה עושה ענין של חטא, שהוא היפך רצון העליון, ורק בגלל היותו מציאות בפני עצמו, ויש לו ישות וגסות, יכול לעשות חטא.

ומתאים גם להמבואר במאמרי פורים^[7] בענין "ראשית גוים עמלק"^[8], שהשורש לכל שבע מדות רעות (ענינם של שבעת האומות) הוא ענין הישות (ענינו של "עמלק"), "חוצפא בלי תגא"^[9] - ולכן משתמשים בנוגע לביטול הגלות בלשון שריפה - כיון שביעור חמץ הוא בשריפה (ואף שיכולים לבער חמץ גם באופן

אחר, הרי הלשון הרגיל בביעור חמץ הוא שריפה)^[10].

והענין בזה - שלפי עבודת האדם למטה מתנהגים עמו מלמעלה, כידוע^[11] בענין "דע מה למעלה ממך"^[12], שכל הענינים דלמעלה הם "ממך", לפי עבודת האדם. ומזה מובן שעל ידי עבודת האדם בענין שריפת החמץ, מתבטלת הסיבה של "חטאינו", ועל ידי זה נעשה גם למעלה הענין דשריפת כתלי הגלות.

ומלבד זה ישנו ביאור נוסף בנוגע ללשון שריפה ביחס לגלות – על פי האמור לעיל שפרה אדומה מורה על ענין הגלות, וכשם שבפרה אדומה צריך להיות ענין השריפה, כך גם צריך להיות ענין השריפה בנוגע לגלות.

ואמנם, שריפת הפרה שמורה על ביטול הגלות, הרי זה רק בסיום הענין, ואילו כל פרטי עניני הפרה הם (לא בשייכות ליציאה מן הגלות, אלא) בנוגע לפרטי העבודה בגלות גופא.

והענין בזה: תוכנה של פרשת פרה הוא - מי חטאת שעל ידם נעשית הטהרה מטומאת מת, שזהו ענין של טהרה מן החטא, שהרי כללות ענין המיתה הוא מצד חטא עץ הדעת^[13], ו"אין מיתה בלא חטא"^[14], ולכן, הטהרה מענין המיתה משמעותה טהרה מהחטאים.

וזהו כללות ענין עבודת התשובה - שגם כאשר נמצאים בגלות גופא, פועלים שם ענין התשובה.

...ישנה הוראה מפרשת פרה בעבודת כל אחד מישראל: אצל כל אחד מישראל יש "פרה" - נפש הבהמית, שהיא - כשמה - "בהמה", "פרה". והעבודה שנדרשת ממנו היא – שריפת הפרה, היינו, לשרוף את התאוות הזרות כו', וישאר רק כח עצם המתאוה (בדוגמת יסוד העפר שנשאר לאחרי השריפה שעל ידה מתבטלים שאר היסודות), שיוכל לנצל אותו לקדושה^[15].

וכאשר יהודי טוען: כיצד יוכל לפעול זאת, בידעו מעמדו ומצבו - הנה על זה נאמר "ויקחו אליך פרה גו", דקאי על משה, "פרה שעשה משה"^[16], ובאופן ש"שלך קיימת"^[17] (ועד שבכל הפרות היו צריכים לערב מאפר פרתו של משה^[18]), והיינו, שיש על זה נתינת כח ממשה (נוסף לכך שציווי התורה כשלעצמו הוא גם נתינת כח), כולל גם אתפשטותא דמשה שבכל דרא^[19] (ש"מתפשטת הארתו... לששים רבוא נשמות כמו שמש המאיר... לששים ריבוא כוכבים"^[20]), ובדורנו הרי זה כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר, שעל ידו

נמשכת הנתינת כח לכל אחד מישראל לפעול בעצמו הענין דשריפת הפרה, שזהו ענין דאתהפכא.

ועל ידי כללות העבודה דפרשת פרה בזמן הגלות (בענין דאתהפכא) - באים^[21] לפרשת החודש שהוא ענין הגאולה (שאז יהיה הענין דאתהפכא בכללות העולם), וכמו שעל ידי העבודה דפורים בזמן הגלות באים לגאולה דחג הפסח - "מיסמך גאולה לגאולה"^[22], בביאת המשיח, ש"אתא לאתבא צדיקייא בתיובתא"^[23], בקרוב ממש.

קטע משיחת ש"פ תשא, פ' פרה, ח"י אדר, רשימת השומעים בלתי מוגה תו"מ ה'תשכ"ט חוברת י"ל לש"פ תשא, ה'תשע"ה ע' 383.

- [1] פסיקתא דרב כהנא פ' פרה. וראה יל"ש חוקת רמז תשנט. ועוד.
[2] במדבר יט, ב.
[3] ראה זלדוגמא זאג"ק שלו ח"ו ע' שעב (נעתק ב"היום יום" בתחלתו).
[4] נוסח תפלת מוסף דיו"ט.
[5] ראה ברכות יז, א ובפרש"י. ר"ה ג, סע"ב ובפרש"י. לקו"ת צו יג, ג. ובכ"מ.
[6] לקו"ת שם.
[7] ראה ד"ה ראשית גוים עמלק דפורים תשט"ו פ"ח (תו"מ ח"ג ע' 295). וש"נ.
[8] בלק כד, כ.
[9] ראה סנהדרין קה, א.
[10] ראה שו"ע אדה"ז או"ח סתמ"ה ס"ד. ס"ז. וש"נ.
[11] ראה ד"ה ומרדכי יצא דפורים רפ"ג (לעיל ע' ...). וש"נ.
[12] אבות רפ"ב.
[13] ראה שמו"ר רפ"ב. זח"א לז, סע"ב. קלא, סע"ב. ועוד.
[14] שבת נה, סע"א.
[15] ראה במאמר פ"ב (לעיל ע' ...). וש"נ.
[16] פרש"י עה"פ.
[17] תנחומא חוקת ח. במדב"ר פי"ט, ו.
[18] ראה הנסמן בלקו"ש חל"ג ע' 130 הערה 36. תו"מ חט"ז ריש ע' 186. וש"נ.
[19] תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א).
[20] תניא אגה"ק בסוף הביאור לסז"ך.
[21] ברשימה נוספת: לאחר ששה ימים שבהם העבודה היא בענין התשובה.
[22] מגילה ו, סע"ב.
[23] ראה זח"ג קנג, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ב. ובכ"מ.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח זוגותו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צביה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה